...Ні, не про нього думав, коли юрбу я ганив,
збіговисько строкате, лише презирства варте.
Неробам цим в обличчя нехай би хтось поглянув,-
вони — вовки, не люди... А вовка в зуби вдарте!

Проте народ — ти знаєш: отой, що ралом оре,
що, змучений, сапою посохлу землю риє,
що стиснувши сокиру, в мороз іде у гори,
для нього труд — відрада, для нього труд — надія.

Люблю його такого, люблю його відверто,
до нього, як до батька, з любов'ю ставлюсь сина,
нехай він і наївний, і простий, мов дитина,
дрібний в своїх пороках, і в грубих жартах впертий.

Але поглянь — хоч поле тернини вкрили кляті,
хоча воно встелилось бадиллям недогідним,
а все-таки не стало безсилим і безплідним,
грунти його і зараз — глибини непочаті.

1901

Перекладач: Микола Бажан